



Shakespeare entre reixes

La trama. Presó Model Rebibbia, Roma, ahir. En un taller teatral, els presos asaguen una adaptació del *Juli Cèsar* de William Shakespeare.

La pel·lícula. Una de les bondats socials del teatre rau en la seva capacitat catàrtica. Per a l'espectador i l'actor. Ho sap qui ha fet teatre. Vittorio i Paolo Taviani (Pisa, 1929 i 1931) també. Per tant, agafen les càmeres i es tanquen dins una presó italiana d'alta seguretat disposats a veure què passa tot assajant la tragèdia romana *Juli Cèsar*. Quan el gran Will parla dels excessos de l'ambició, de les fèrides conxorxes polítiques i dels magnicidis salvapàtries, per boca d'un grup de convictes comuns. Els germans Taviani ens fan còmplices del procés de construcció d'un espectacle teatral, de les pors, les vacil·lacions i els dubtes dels qui volen posar-se

en la pell d'altres persones. Al llarg d'aquest curt film (poc més d'una hora) assistim a l'estira-i-arronsa de qualsevol muntatge escènic. Només que ara els actors són presos que representen, viuen, suporten l'espera humana i social, per aconseguir la tan cobejada llibertat. Gens de broma, per tant. O bé la ironia tràgica: quan els actors, havent rebut els aplaudiments del públic damunt l'escenari, enlloc d'enfilars el bar més proper per beure unes birres, se'n van directes, dòcilment, a la cel·la pre-

sidiària.. He de confessar la meua perplexitat davant tanta hipocresia institucional, com, de moment, em provoca aquest pseudo-documental carceller, teatral, dels Taviani. Gent seriosa. I premiada: *Cèsar debe morir* ha guanyat l'Ós d'Or al darrer Festival de Berlín. Posat a ser primmirat, em costa també entendre com els Funatic projecten el film en versió doblada. I per ser prou coherent, una pregunta, o tres o quatre, gens ocioses: ¿per què?; que la pel·li es passi a les 3

Cèsar debe morir

Directors: Vittorio i Paolo Taviani. Intèrprets: Cosimo Rega, Salvatore Striano, Giovanni Arcuri. Itàlia, 2011. 76'. Funatic Lleida. 10 desembre.

de la tarda i a quarts de deu de la nit, ¿ha de ser per alguna cosa? ¿El públic de Funatic és o no cinèfil? Aleshores...

La imatge. Marc Antoni etzibant el discurs funerari al pati solitari de la presó, mentre els reclusos són entre reixes.

La frase. "Des que he conegut l'Art, aquesta cel·la s'ha convertit en una presó", reconeix Cosimo Rega-Casio. O se sap home, o se sap al cul del sac.

La recomanació. Amants del teatre polític i del cinema social.